

D ů v o d y:

Výtce nesprávného právního posouzení věci podle § 503 čis. 4 c. ř. s. nelze upříti oprávněnost. Odvolací soud, převzav skutkové zjištění prvního soudu, měl za zjištěno na základě posudku znalce inž. Vojtěcha L-a, že plnicí stroje v dílně žalovaného družstva nebyly opatřeny v době plnění lahve, o niž jde, redukčními ventily, jak předpisuje ministerské nařízení ze dne 29. listopadu 1910 čis. 212 ř. zák., a že pojistné ventily odřukují teprve při tlaku 13 až 14 atmosfer, ačkoliv nejvyšší přípustný provozovací tlak je 12 atmosfer. Přes to však neshledal odvolací soud odůvodněným nárok žalobkyně na náhradu škody podle § 1293 a násl. obč. zák., dospěv na základě posudku znalců k závěru, že jest v souzeném případě nezjistitelná příčinná souvislost mezi plněním vybuchnuvší lahve v dílně žalovaného družstva a jejím výbuchem a že žalobkyně proto neprokázala ani zavinění žalovaného, ani příčinnou souvislost mezi činem a škodou. Leč nelze souhlasiti s tímto názorem. Je-li zjištěno, a to neodporovatelně, že plnicí stroje v dílně žalovaného družstva nebyly opatřeny v době plnění lahve redukčními ventily, jak předpisuje ministerské nařízení ze dne 29. listopadu 1910 čis. 212 ř. zák., jde o porušení předpisu vydaného k zamezení následků výbuchů přeplněním lahví kysličníkem uhličitým, a to k ochraně nejen dělnictva zaměstnaného při výrobě sodové vody, nýbrž i prodavačů sodové vody a spotřebitelů. Žalované družstvo porušilo tím zákonný předpis, daný k tomu cíli, by bylo zabráněno nahodilým škodám (§ 1311 obč. zák.). V tomto porušení tkví také jeho zavinění a ručí žalované družstvo podle tohoto ustanovení zákona za veškerou újmu, která by se jinak nebyla stala. Při tomto stavu věci bylo na žalovaném družstvu, by dokázalo, že žalobkyně by byla přišla k úrazu i přes to, že žalované družstvo nemělo plnicí stroje zařízené podle uvedeného ministerského nařízení, neboť jen tehdy mohlo se mluvíti o jeho vyvinění. Takový důkaz se však žalovanému družstvu nezdařil, any nižší soudy měly na základě znaleckého posudku nejen za zjištěno, a to závazně pro dovolací soud, že jest neprokazatelnou příčina výbuchu, nýbrž i, že, odřukoval-li pojistný ventil teprve při čtrnácti atmosferách, vedlo by to sice ke zvýšení tlaku jen asi na 13 až 14 atmosfér, který mohla láhev snad vydržeti, že však se tím nebezpečí výbuchu lahve přece poněkud zvětšilo. Jest tudíž žalované družstvo podle § 1311 obč. zák. právo ze škody, o jejíž náhradu jest žalováno. Jelikož se nižší soudy při svém nesprávném právním stanovisku nezabývaly otázkou škody a neučinily potřebná zjištění o její výši, která jest sporná, bylo, ježto vada sahá až do řízení soudu první stolice, zrušiti podle § 510 c. ř. s. rozsudky obou nižších stolic a věc vrátiti soudu první stolice, by v tomto směru řízení doplnil a o výši škody rozhodl.

Čís. 11550.

Tím, že proti mimosoudní výpovědi, vykazující náležitosti § 565, odstavec první a druhý, c. ř. s., nebyly podány námitky, nabyla výpověď účinnosti a nájemní smlouva byla výpovědí právoplatně zrušena.

(Rozh. ze dne 9. dubna 1932, Rv I 2239/30.)

Žalobce dal žalovanému v září 1929 mimosoudní výpověď k 31. prosinci 1929 ze šestého pokoje, najatého žalovaným. Žalovaný nepodal proti mimosoudní výpovědi námitky. Žalobu, již se žalobce domáhal na žalovaném zaplacení nájemného z onoho pokoje za prvé pololetí roku 1930, procesní soud první stolice zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby, máje za to, že výpověď byla nepřipustná, byvši dána jen z části nájemního předmětu, a že se nemohla státi právně účinnou tím, že žalovaný nepodal proti ní námitky.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

Důvody:

Nenapadeno je zjištění nižších soudů, že mimosoudní výpověď žalovaného ze šestého pokoje pronajatého mu žalobcem smlouvou ze dne 29. března 1929 má veškeré náležitosti § 565 čís. 1 a 2 c. ř. s. (§ 562 čís. 1 a 2 c. ř. s.) a že žalobce proti výpovědi námitky u soudu podle § 566 c. ř. s. nepodal. Tím nabyla výpověď podle téhož ustanovení účinnosti, neboť proti výpovědi, ať soudní, nebo mimosoudní, lze se brániti jen námitkami podanými k soudu podle § 566 c. ř. s., byť i mimosoudní výpověď neměla náležitosti § 565 čís. 3 a 4 c. ř. s., jak vyloženo v rozhodnutích č. 146, 1223, 2766 a 9202 sb. n. s., k nimž stačí odkázati. Mimosoudní výpověď mající jen náležitosti § 565 odstavec 1 a 2 c. ř. s. postrádá ovšem vykonatelnosti a má jen účinek zrušující nájemní poměr podle občanského práva (§ 1116 obč. zák.). To však neznamená, že lze řešiti otázku, zda mimosoudní výpověď je s hlediska hmotného práva přípustná, ano je zjištěno, že se stala nepodáním námitek účinná, neboť zjištěním účinnosti mimosoudní výpovědi podle § 566 odstavec první c. ř. s. jest zjištěno, že nájemní smlouva byla výpovědí právoplatně zrušena. Je-li tedy zjištěno, že mimosoudní výpověď k 31. prosinci 1929 je účinná, zanikl tím nájemní poměr vztahující se na onen šestý pokoj a nemá proto žalobce nárok na nájemné počínaje 1. lednem 1930, jehož se domáhá.

Čís. 11551.

Měl-li pekař podle smlouvy dodávati zákazníkovi chléb a vydati mu přiměřenou část otrub, zákazník pak měl dodávati pekaři žito předem a platiti mu mzdu za mletí žita a za pečení chleba, šlo o smlouvu o dílo. Přestal-li zákazník dodávati pekaři žito, nebyl pekař povinen, dodávati zákazníkovi chléb. Dodával-li chléb přes to, učinil zákazníkovi mlčky nabídku na pokračování v původní smlouvě za dosavadních podmínek, kteroužto nabídku přijal zákazník tím, že přijal chléb a dodal část příslušného množství žita. Zákazník byl pak povinen dodati zbývající část žita a zaplatiti mzdu za mletí a za pečení, kdežto pekař byl povinen vydati zákazníkovi příslušnou část otrub. Nedodal-li zákazník přes to, měl pekař jen možnost domáhati se dodání příslušné části žita a mzdy za mletí a za pečení.

Smluvník, jenž již smlouvu (o dílo) splnil, nemůže od ní odstoupiti.

(Rozh. ze dne 9. dubna 1932, Rv I 2254/30.)